

Rotbeest

Het is weer woensdag en mijn asiel staat open voor publiek. In de ochtenduren kan ik nog veel dingen rechtzetten om dit asiel aantrekkelijk te houden voor de bezoekers, meestal moeders met kinderen die de dieren willen bekijken en voelen. Ik kan voor de middaguren nog snel de poepjes van de dieren wegwerken, dat zijn een paar vuilniszakken vol, en nog snel de gestorven kanarie uit het hok verwijderen. Tussendoor vertel ik aan de hitsige nandoe dat hij zich moet gedragen en dat de kalkoen vandaag niet alle schoenveters van de bezoekers moet lospeuteren.

Als je als mens, zoals ik waarschijnlijk ben, met dieren samen leeft, leer je de taal van de dieren spreken. De valkparkieten wachten op me in de ochtenduren en ik fluit hun liedje na. Ze beantwoorden mijn klaagzang en spreken mij moed in. De vuurrugspreeuw, met zijn voorouders in Azië, begroet me met de mooiste klanken. De kwartels laten hun monotone gezang horen, de leguaan zegt zoals gewoonlijk niets en de varkens vragen op elk uur van de dag om voeding.

De mensenstroom naar mijn asiel komt ook op gang en het geknip van te lange konijnennagels en -tanden kan weer beginnen. Ik behandel vele zieke dieren, verkoop tussendoor diervoedingsmiddelen en geef onderwijs. Tussen al de gezellige drukte door komen ook de eerste mensen met problemen zich aanmelden. Ik bedoel daarmee de problemen die grote en kleine mensen bezoekers aan dit asiel hebben moeten doorstaan. Terwijl ik aan de nieuwe eigenaars van een dier uitleg geef over het geslachtsorgaan van een cavia, komt een moeder binnen rennen met een huilend kind. In de hand van de moeder zit een kinderhandje. Een vingertje van het kind steekt bloedend recht omhoog en het geluid wat het kind voortbrengt doet alle dieren in dit asiel even stilstaan!

Ik vraag wat er is gebeurd en de moeder geeft als enige overlevende van het bezoek aan dit asiel het laatste antwoord, "ZE IS GEBETEN"! Zo te zien is het kind nog te redden van de man met de zeis, maar ik moet snel zijn!

Ik stelp de bloedende wond van het kindervingertje en leg een verbandje aan op het minuscule gaatje. Morgen kan het kind op school vertellen dat ze een enorm gat in haar vinger heeft ... helemaal weggevreten door een dier!

Ik verbruik jaarlijks vijf kilometer verband, dus dit is een peuleschilletje. Het kind huilt een octaaf minder en ik kan nu horen dat ze is gebeten door een rat. Ze wilde met haar vingertje over de tralies van een ratten verblijf gaan om te ervaren hoe lief het dier was.

Ik heb ook enkele jaren ervaring opgedaan in mensenziekenhuizen. Op een dag kwam een moeder binnen op de poli met een kind dat verbrande vingertoppen had. Ze vertelde ons dat ze het zat was om haar kind steeds weer te wijzen op de hete kachel in de woonkamer en dat ze het handje van het kind op de kachel had gedrukt. Het kind moest het nu maar eens en voor altijd weten dat een kachel heet was. We hebben het kind met paraffine dressings weer een normaal gevoels leven laten leiden, de kronkel in het hoofd van de moeder hebben we niet kunnen verwijderen.

Kinderen willen vaak alles aanraken en voelen. Menig ouder baart zich zorgen in de opvoeding van hun kinderen. Ze kunnen niet alle leed voorkomen. "Ervaring Leert", heb ik ooit eens verteld. Veel volwassen mensen en kinderen kunnen bij mij kennis opdoen met dieren. Ik loop enkele keren per week langs alle konijnenhokken met een grote bos wortels. De dieren nemen de lekkernij graag aan. Ik open de hokken niet en steek de wortel door het duimgrote gaas in het hok. Het opgesloten dier trekt de wortel zelf naar binnen. Als er op een dag geen wortel is maar een mens- of kindervingertje, denkt het konijn ...

Waarom steken mensen toch altijd hun vingers in dierenverblijven? Denken ze nou echt dat het dier wat in dat hok zit aan hun vinger gaat likken? Nee, de meeste dieren zien dat als voeding. En ik krijg menigmaal te horen: "Wat een rotbeest".

Geheel onterecht krijgt het betreffende dier een slechte naam. Mensen steken hun vingers in hokken van fretten, prairiehondjes, parkieten, eekhoorns, degoes en nog veel meer. Eerst krijgt het dier een pinda en daarna een vinger. Als het dier dan in die toegestoken vinger bijt, is het ineens een rotbeest.

Ik bestel weer nieuwe verbanden, omdat er mensen blijven komen die denken dat elk dier aan hun vinger zal gaan likken.

"Ervaring Leert".

SKUKUZA

d